

modtog Bemyndigelsen, efterat Mandstabet flere Maaneder i Forveien havde valgt mig til deres Ansører; men jeg kan ei rigtigt forstaae, hvorfor min Erfaring derfor skulde være mindre. Naar han endvidere lagde særdeles Vægt paa, at det kun var „en lille Klatter“, som jeg commanderede, saa skal jeg gjerne indrømme dette; men jeg troer, at man kan gjøre de samme Erfaringer i smaa Klatter som i store Klatter (Batter); jeg troer, at naar Klatternes Substantis blot er densamme, saa maa man ogsaa ved at analysere de smaa komme til samme Resultat, som ved at analysere de store. Den ærede Taler yttrede endvidere, at Ordføreren selv er Medlem af Armeen; — ja — det vil sige paa samme Maade som den ærede Taler er Medlem af Ministeriet; thi de have begge engang været i saadanne Stillinger, men de ere der ikke længere, og kunne saaledes ei heller nu ganske have Interesser tilfælles med deres Eftermand i Embedet; — det er, saavidt jeg veed, ei heller almindeligt, at man henregner Folk til den Stand, hvori de tidligere befandt sig, men som de nu aldeles have forladt. Naar den ærede Taler fremdeles omtaler mine Breve imod Forsamlingen, saa maa jeg atter udtale, hvad jeg allerede tidligere udtalte, at jeg nemlig ikke har indladt mig paa at gjøre Forsamlingen Breve (Jo!); men jeg har udtalt min personlige Mening, og den var, at jeg ei har Grund til at troe, at Armeen kan vente sig Dyrkelsesbeviser af Thinget, og jeg har ønsket at høre Beviser paa, at denne Mening var falsk; men dem har jeg ikke faaet. Naar han dernæst bemærkede, at alle de høiere Grader i Armeen, som jeg formeente, at der burde tages Hensyn til i Invalideloven, have Afgang til Pension, saa vil jeg sige, at selv om dette var sandt, saa troer jeg dog ikke, at min Paa-stand var urigtig, at der bør tages Hensyn til disse Grader, naar der bestemmes en Invali-

delov; thi, enten skulle de aldeles henvises til Pensionloven, og jeg har selv stillet et Endringsforslag i saa Henseende, eller ogsaa bør man ved Invalideloven tage et fornuftigt Hensyn til deres Stillings Betydning. Og jeg kan ikke finde nogensomhelst Grund til, hvorfor man t. Ex. skal give en General accurat 24 Rbd. i 6te Klasse og accurat 240 Rbd. i 1ste Klasse, da jeg ved at tage Hensyn til Mandens Stilling, og det Tab, som han har lidt, aldeles ikke kan see, hvorfor man netop har valgt disse Tal; thi, naar man seer hen til den menige Soldat, saa bliver han derved i Almindelighed sat i Raar, der fuldkommen stille ham paa lige Fod med hvad han vilde have erhvervet sig, hvis han havde været i fuld Besiddelse af sin Arbeidskraft; men dette bliver ingenlunde Tilfældet ved de høiere Grader; altsaa siger jeg, at man intet Hensyn har villet tage til disse Grader, og jeg troer heller ikke, at man kan overbevise mig om, at man har taget noget saadant Hensyn. Men, da nu ikke engang alle disse, i Sammenligning med de Menige benævnte høiere Grader, ere sikrede Pension — thi jeg har endnu ikke seet nogen Lov, der sikrer Underofficerclasserne Pension, ei heller en Lov, som sikrer en meget vigtig Deel (omtrent Treiedelen) af Armeens Officerer, nemlig Reserveofficererne, Pension, — og jeg dog virkelig maa troe, at, naar saadanne Mennesker, som i Regelen have gjort ualmindelige Offre, blive invalide, saa maa man ogsaa behandle dem med saamegen Velvillie, at man gjerne kan opoffre lidt af Principet, for at lade Retfærdigheden og Velvillien komme til orde (Grundtvig: Hvorfor ikke gjøre Velvillien til Princip?) Na ja! saa siger jeg nok engang, at, da man ikke har vist dem denne Velvillie, saa er der ikke taget tilbørligt Hensyn til Armeen eller til Forholdene i samme.